

بیانات در دیدار جمعی از جانبازان قطع نخاعی و بالای هفتاد درصد - 29 شهریور / 1394

بسم الله الرحمن الرحيم (۱)

خیلی خوشحالم که الحمدلله مجدداً توفیقی پیدا شد که بتوانیم با جمعی از شما عزیزان دیدار کنیم؛ اگرچه کافی نیست. بعضی از این جانبازان عزیز به من گفتند که ما بیست سال است، سی سال است انتظار داشتیم که این دیدار انجام بگیرد؛ گفتیم واقعاً ما شرمند هستیم که شما بیست سال انتظار داشته باشید برای یک امر به این کم‌اهمیتی؛ ولی خوب دیگر توانایی ما و قصور ما و این قبیل مسائل، همین جور است؛ یعنی انسان بیش از این توانایی ندارد؛ والا اگر میتوانستیم، دلمان میخواست خیلی بیش از اینها با شما باشیم.

اولاً زحمات شما و اجر شما پیش خدای متعال، هم محفوظ است و هم ان شاء الله روزبه‌روز رو به افزایش است؛ چون کار شما یکسره تمام نشد؛ بتدریج این ابتلاء و این امتحان بر شما حاکم است، برخلاف شهدا. شهدا یک خمپاره خوردند، یک گلوله خوردند و رفتند بهشت، پرکشیدند بهشت، کارشان تمام شد؛ شماها نه؛ هر روزی که میگذرد، هر ساعتی که میگذرد، رنجی دارید، مشکلی دارید، اگرچه به آن مشکل رضایت دادید و خدای متعال میداند در دل‌های شماها که شماها صبر میکنید؛ اما هر دقیقه، هر ساعت، هر روز همین صبرتان یک اجر مضاعفی است؛ بنابراین این حرف دقیق است که اجر جانبازان روزبه‌روز رو به افزایش است. هر ساعتی که شما بیشتر عمر کنید، به همان اندازه اجر شما رو به افزایش است. در روایات داریم که گاهی انسان یک چیزی را - یک درهمی یا مثلاً یک پول کمی را - در راه خدا میدهد، خدای متعال در قیامت آن را مثل کوه احد به او برمیگرداند؛ کار شماها این جور است؛ عضوی را دادید، محرومیتی را قبول کردید که البته خیلی بزرگ و خیلی مهم است و خیلی اجر دارد، اما این اجر همین‌طور به‌طور دائم رو به تزايد و رو به افزایش است. خدا را شاکر باشید به‌خاطر این افزایش اجر.

دوّم اینکه شماها که جانباز هستید، همین الان در حال مبارزه‌اید، همین حالا با همین جانبازی خودتان در واقع دارید جهاد میکنید؛ چطور؟ مقصودم جهاد فرهنگی نیست؛ مقصودم این نیست که شما یک جایی سخنران‌ای بکنید یا یک حرفی بزنید یا یک کاری بکنید یا یک انفاقی بکنید یا یک تعلیمی بدهید - خوب، اینها که به جای خود محفوظ؛ اینها جهاد است - اما خود همین که شما روی ویلچر نشسته‌اید یا روی تخت دراز کشیده‌اید یا با محرومیت از بینایی چشم یا دست یا پا، دارید در کوچه و بازار حرکت میکنید، یک مبارزه است؛ چرا؟ چون نشان‌دهنده‌ی ابتلاء و محنت بزرگ این ملت در یک دوران سخت است. شما در واقع مثل یک تصویری، مثل یک تابلویی دارید جنگ را و دفاع مقدّس را به هم‌همی کسانی که شما را می‌بینند نشان میدهید؛ شما تصویری هستید از آن دوران ابتلاء بزرگ ملت ایران و امتحان بزرگ ملت ایران؛ خود این حضور شما و نقّس وجود شما، یک مبارزه، یک بیان و یک تبلیغ است. نگاه به شما نشان‌دهنده‌ی جنایات آن قدرتهایی است که از رژیم صدام حمایت کردند و دفاع کردند؛ نگاه به شما حاکی است از عظمت و بزرگواری آن امامی و آن انقلابی که توانست شما را این جور تربیت کند و به میدانهای جنگ بفرستد؛ نگاه به شما حکایت میکند از تاریخ بخشی از عمر این ملت ایران؛ بنابراین جانباز با وجود خود و با حضور خود در میان مردم، اعلان یک حقایقی است ولو یک کلمه حرف نزنند، ولو در هیچ مراسمی به‌عنوان مبلغ یا به‌عنوان میهن‌شیر شرکت نکنند؛ نقّس وجود شماها حاکی از حقایقی است؛ حقایق تاریخی، حقایق معرفتی، حقایق سیاسی، حقایق بین‌المللی؛ این طور است. این هم پیش خدای متعال فی‌نفسه دارای اجر است؛ این هم نکته‌ی بعدی.

نکته‌ی سوّم مربوط به این خانمها است که از شما به‌عنوان همسر پذیرایی میکنند و پذیرای رنج شما هستند. بله، همان‌طور که این آقا در این شعر قشنگشان بیان کردند، این خانمها به‌معنای واقعی کلمه ایثارگرند؛ این ایثار است، ایثار بزرگی است؛ خدمت آنها ارزش خیلی بالایی دارد. رنج مریض‌داری از رنج مریضی اگر بیشتر نباشد، کمتر نیست. اینکه انسان یک جانباز را با مشکلاتش، با محدودیتهای جسمی‌اش پذیرایی کند، تروخشک کند، به حرف او گوش بدهد، در مقابل بی‌حوصلگی‌های طبیعی‌ای که جانباز ممکن است داشته باشد، بی‌حوصله نشود، خیلی اجر بالایی پیش‌خداوند متعال دارد. من به خانمها - همسران شما جانبازان - میتوانم این عرض را بکنم که خدای متعال مژده میدهد به شماها به‌خاطر عظمت این کاری که انجام میدهید؛ این واقعاً یک جهاد و یک حماسه است؛ این هم یک نکته.

نکته‌ی آخر هم اینکه، هم شما جانبازان عزیز، هم خانمها، هم فرزندان و وابستگان و کسانی که در پذیرایی از شما سهمی دارند و نقشی دارند، سعی کنند این ثروت معنوی عظیم را حفظ کنند. بدانید که گاهی با غفلت ما، ثروت‌های بزرگی که در اختیار ما است، از دستمان میرود. اگر غفلت بکنیم، بی‌توجهی کنیم، به اقتضای این شأن معنوی و الهی عمل نکنیم، آنچه در اختیار ما است به‌عنوان این ثروت معنوی، از بین میرود؛ باید مراقب بود. خداوند به همه‌ی ما توفیق بدهد تا بتوانیم این موهبت‌های الهی را - که بعضی از موهبت‌ها موهبت‌های مادی است، بعضی موهبت معنوی است - ان‌شاءالله حفظ کنیم و شکرگزار اینها باشیم.

بنده مجدداً به شما برادران عزیز و خواهران عزیز به‌خاطر این دیدار امروز و آمدنتان به حسینیه خوشامد عرض میکنم و از شماها تشکر میکنم، و از خداوند متعال شادی دل‌های شما و پیشرفت کارهای شما و برآمدن حاجات و خواسته‌های شما را مسئلت میکنم. خداوند متعال ان‌شاءالله فرزندان را به شما ببخشد و زندگی‌تان را ان‌شاءالله شیرین کند و عمرهای طولانی همراه با شفای کامل ان‌شاءالله به شما عنایت کند.
والسلام علیکم ورحمة‌الله وبرکاته

(۱) قبل از شروع بیانات معظم‌له، حجّت‌الاسلام والمسلمین سیدمحمدعلی شهیدی محلاتی (نماینده‌ی ولی‌فقیه و رئیس بنیاد شهید و امور ایثارگران) و سرلشکر محمدعلی جعفری (فرمانده کل سپاه پاسداران انقلاب اسلامی) گزارشی ارائه کردند.